

получи. Като съгледа момиченцето, Деви Патонъ реши нѣщо въ душата си.

— Азъ ще трѣбва да замина, Мери! — каза той спокойно на жена си. — Какъ мислишъ, ще мога ли да ви оставя за 4—5 деня? Струва ми се, че снѣгъ не ще вали презъ тѣзи дни.

— Нѣмамъ нищо противъ — каза госпожа Патонъ. — Азъ много мислихъ по това — като се стараше да говори тѣй, че Лида да не я разбере. Ние трѣбва да ѝ направимъ нѣщо за Рождество.

— Азъ ще ти приготвя повече дърва и ще ги нацепа, а ти наглеждай добитъка и дой кравитѣ. Дълго време следъ това ти нѣма да оставашъ сама. Утре тръгвамъ. Снѣгъ навалѣ много и съ ски лесно се пжтува. Ще се върна точно срещу Рождество.

— А нѣма ли да закъсиѣнешъ, татенце? — попита Лида съ тревоженъ изразъ въ синитѣ си очички. — Кой ще посрещне дѣдо Коледа, ако ти не си у дома?

— Ами ако той самъ се доведе съ своята шейна? Съ него, или безъ него, ще се върна — засмѣ се весело Деви.

На другия день той тръгна въ зори...

II

Лида съ нетърпение очакваше татка си. Вече шесть пжти се залавяше за мжчното писмо до дѣдо Коледа и бързаше да му съобщи новитѣ си желаня. Следъ това, както всички деца, тя изпращаше писмото на дѣдо Коледа, като го хвърляше въ огъня и, когато почернѣлитѣ набръчкани краища на хартията се засукваха нагоре, Лида бѣше твърде доволна, защото вѣрваше, че писмото ще достигне тамъ, за кждето го изпраща.

Въ деня предъ Бѣдни вечеръ майката се почувствува изведнажъ зле отъ старата си болестъ; страхъ обзе душата ѝ — страхъ за себе си и за момичето.